

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Jeg, Menneske

Citation: Rode, Helge: "Jeg, Menneske", i Rode, Helge: *Digte*, 1896, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_02-shoot-workid55807/facsimile.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Jeg, Menneske

--

I

Jeg, Menneske — jeg ejer vel min Lykke,
men og min Sorg, — de tår hinandens Hænder.
Det er min Tankes Kamp for Sejrens Smykke,
det er den Glød, som i mit Hjerte brænder.
Min stærke Tro — Oh Liv: Du vil ej svige,
men blusse der, hvor Du endnu kun ulmer
og som en Flamme vildt mod Himlen stige.
Det er den Magt, som i mit Hjerte svulmer.
Og ingen over mig og ingen under.
Nej — der er ikke én, som jeg misunder.

II

Fj dem, der vandred bort fra Livets Lande,
de skal ej mer for Afskedstimen grue.
Sank de tilbunds i Dødens kolde Vande, —
Blev de til ét med Solens gyldne Luc. —

»

Og ikke dem, hvis Form ej end er dannet,
men som engang skal længes her og lide,
naar jeg forlængst er rejst herfra og landet
i Gaaderiget paa den anden Side;
nej ikke den, der aldrig skulde sukke,
der skued Dødens Aasyn i sin Vugge.

III

Se dog, hvor Livets Skønhed lægges øde,
en Fattig søger Brød, den Rige Stone.
I Mængden vandrer jeg som mellem Døde,
og derfor holder jeg mig helst alene.
Der glødes stærke Ord; — de skulde ramme
som Lynets Slag i disse tørre Hjerner;
det slaar ej Gnist, det tænder ikke Flamme,
de ser kun Støv, de ser ej Lysets Stjerner.
Giv Rig og Fattig tifold frugtbar Grøde,
giv tifold Glød til dem, hvis Sjæle gløde.

IV

Højt, højt mod Solen vil vort Liv vi bygge,
Afgrundens Rædsel aaben for vort Øje.
Stærkt skinner Lyset mod den sorte Skygge.
Ved svimmelt Svælg vi fatter først det Høje.

Men og jeg selv saa tidt blev træt og bøjet.
Jeg ved det vel; thi tungt er Lykkens Eje.
Da flygtede jeg did, hvor Godtfolk støjed,
og vandred viljeløs paa flade Veje.
Men træt af Træthed rejser jeg mig atter
til Gru, til Fryd, som ingen Tanke fatter.

V

Hvor er jert Øjes Guldgloed mat og irret,
jert Liv en Flamme, kvalt af Askedækket.
Ej har de Øjne dybt i Dybet stirred,
det tavse Dyb, der som et Raab mig vækked.
Se, Asken fæg for Vinden, Ilden ulmer,
den lyse som en Flamme dybt i Døden!
Det er den Sang, som i mit Hjerte svulmer,
det er den stærke Sang mod Morgenrøden.
Dig, hellige Forundring, vil jeg dyrke,
Du lærte mig min egen Skæbnes Styrke.

Hardanger og Søndhordland. 92—93.